

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1233/2023
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Душан Милетић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1299/19 од 24.11.2020. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1299/19 од 24.11.2020. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужилаца и туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1299/19 од 24.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1290/14 од 05.11.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезан је тужени да тужиоцу на име једнократног и трајног увећања зараде запослених у висини од 15%, за период од новембра 2011. године до децембра 2012. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА у делу у коме је тражио да се тужени обавезе да му на име једнократног и трајног увећања зарада запослених у висини од 15%, за период од јануара 2013. године до маја 2013. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе одређено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени да за тужиоца уплати доприносе на појединачне износе наведене у ставовима другом и трећем изреке. Ставом петим изреке, одбачен је део тужбе тужиоца АА којим је тражено да се тужени обавезе да за њега уплати порез на појединачне износе наведене у ставовима другом и трећем изреке пресуде уз оглашавање суда апсолутно ненадлежним. Ставом шестим изреке, одбијен је као

неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени да му на име зараде из добити у висини од 10% од исте за 2011. годину исплати износ од 29.508,99 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2012. године и за 2012. годину износ од 253.836,71 динар са законском затезном каматом почев од 01.06.2013. године до исплате. Ставом седмим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан је тужени да тужиоцу на име једнократног и трајног увећања зараде запослених у висини од 15%, за период од новембра 2011. године до децембра 2012. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ у делу у коме је тражио да се тужени обавезе да му на име једнократног и трајног увећања зарада запослених у висини од 15%, за период од јануара 2013. године до маја 2013. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе опредељено у том ставу изреке. Ставом деветим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужени да за тужиоца уплати доприносе на појединачне износе наведене у ставовима осмом и деветом изреке. Ставом десетим изреке, одбачен је део тужбе тужиоца ББ којим је тражено да се тужени обавезе да за њега уплати порез на појединачне износе наведене у ставовима осмим и деветим изреке пресуде уз оглашавање суда апсолутно ненадлежним. Ставом једанаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ којим је тражио да се обавезе тужени да му на име зарада из добити у висини од 10% од исте за 2011. годину исплати износ од 46.898,51 динар са законском затезном каматом почев од 01.06.2012. године и за 2012. годину износ од 402.226,43 динар са законском затезном каматом почев од 01.06.2013. године до исплате. Ставом дванаестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца ВВ и обавезан је тужени да тужиоцу на име једнократног и трајног увећања зараде запослених у висини од 15%, за период од новембра 2011. године до децембра 2012. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом тринаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ у делу у коме је тражио да се тужени обавезе да му на име једнократног и трајног увећања зарада запослених у висини од 15%, за период од јануара 2013. године до маја 2013. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе опредељено у том ставу изреке. Ставом четрнаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се обавезе тужени да за тужиоца уплати доприносе на појединачне износе наведене у ставовима тринаестом и четрнаестом изреке. Ставом петнаестим изреке, одбачен је део тужбе тужиоца ВВ којим је тражено да се тужени обавезе да за њега уплати порез на појединачне износе наведене у ставовима тринаестом и четрнаестом изреке пресуде уз оглашавање суда апсолутно ненадлежним. Ставом шеснаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се обавезе тужени да му на име зараде из добити у висини од 10% од исте за 2011. годину исплати износ од 35.975,12 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2012. године и за 2012. годину износ од 252.743,20 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2013. године до исплате, као неоснован. Ставом седамнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима надокнади трошкове поступка у износу од 360.675,00 динара, а преко досуђеног износа, до траженог износа, захтев тужилаца је одбијен, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1299/19 од 24.11.2020. године, одбио као неосновану жалбу тужилаца и туженог и потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 1290/14 од 05.11.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке су, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавиле ревизије због погрешне примене материјалног права и то тужиоци у делу у коме је потврђена пресуда у ставовима трећем, четвртном, шестом, осмом, деветом, једанаестом, тринаестом, четрнаестом и шеснаестом изреке, а тужени у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, седмом и дванаестом изреке и у погледу одлуке о трошковима поступка из става седамнаестог изреке.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 – други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Наиме, у погледу одлуке о усвајању захтева тужилаца за исплату увећане зараде за време важења Социјалног програма од 17.06.2008. године до децембра 2012. године и одбијању тужбеног захтева по истом основу за период од 01.01.2013. године, не постоји потреба да се о посебним ревизијама странака одлучује из неког од разлога прописаних чланом 404. став 1. ЗПП. Побийана пресуда у том делу не одступа од правног става ревизијског суда о Социјалном програму који има правну природу уговора у корист трећег лица, на основу којег су тужиоци овлашћени да непосредно захтевају и остварују права која су им њиме призната, али у периоду у коме се он примењивао, односно до 31.12.2012. године. Ни одлука о одбијању захтева тужилаца за исплату зараде из добити остварене у 2011. и 2012. години, у време важења Социјалног програма, не одступа од праксе ревизијског суда да је ова исплата предвиђена као могућност и да у сваком конкретном случају зависи од одлуке послодавца.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизија на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима из новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 30.12.2014. године, а вредност највишег износа побијаног дела и по ревизији тужилаца и по ревизији туженог је 533.191,03 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела (највишег износа) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизије нису дозвољене на основу одредбе члана 403. ЗПП.

Странке су ревизију изјавиле и против дела одлуке другостепеног суда којом је потврђена првостепена одлука о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредним тражењима странака, па су ревизије недозвољене и у овом делу применом одредбе члана 28. став 1. и 2. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић